FLORENTIN $MARANDACHE

EMIGRANT LA INFINIT

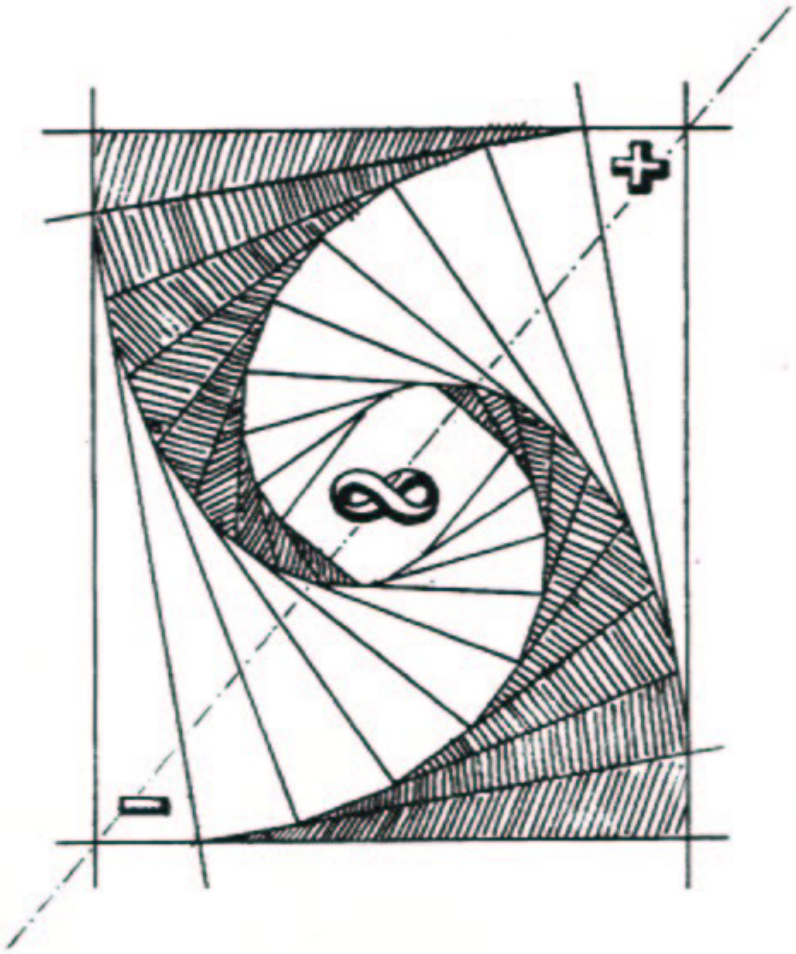

FLORENTIN SMARANDACHE

EMIGRANT LA INFINIT

Coperta: MIHAI POSADA
Consilier editorial: MIHAIL I. VLAD
Tehnoredactor: OVIDIU BREZAN

Bun de tipar: 20.11.1996
Apărut: 1996
Coli tipar: 7,5
Tiraj: 500 exemplare

Tiparul executat la
S.C. „Helicon" Banat S.A.
1900 Timișoara, Calea Aradului 1
☎ 056/142735*, 142772*, 122329
Telefax: 056/190356
sub comanda nr. 48

FLORENTIN
SMARANDACHE

EMIGRANT LA INFINIT

- versuri americane -

EDITURA MACARIE
TÂRGOVIŞTE, 1996

Întâmpinare

FLORENTIN SMARANDACHE

Îl cunosc de mai bine de un deceniu şi îi cunosc şi cărţile sale, în manuscris, sau publicate şi cred că această nouă carte, „Emigrant la infinit", versuri americane, consolidează o operă literară şi un destin. Evoluând într-o literatură care, pe lângă Eminescu şi Blaga, a dat lumii şi pe Urmuz, Tristan Tzara, Isidore Isou sau Eugen Ionescu, Florentin Smarandache îşi revendică o tradiţie modernă pe care o continuă şi o îmbogăţeşte pe măsura talentului său.

Demersul său nu e singular, arta pe care o practică, o ars combinatoria prodigioasă îi va aduce într-o zi recunoaşterea unanimă pe care o merită.

Prezentul volum, străbătut de o undă tragică, cred că îl reprezintă mai fidel pe Florentin Smarandache pe care eu, personal, îl doresc mai aproape de Eugen Ionescu şi de neliniştea sa metafizică, şi cât mai departe cu putinţă de Marin Sorescu şi de concepţia sa balcanică bancuristă...

Solitar, în Maroc sau în America, Florentin Smarandache se mărturiseşte şi în această carte trăitor, patria sa, limba română, cum a spus-o, primul, Fernando Pessoa, pentru patria sa, limba portugheză...

august, 1995 CEZAR IVĂNESCU

Nota editorului

Universul Florentin Smarandache

Am mai afirmat şi cu alte prilejuri că la o judecată dreaptă a scrisulu românesc nu se poate neglija contribuţia de substanţă a scriitorilor dir afara graniţelor ţării.

Un caz aparte este domnul Florentin Smarandache, stabilit în Arizona (S.U.A.).

În urmă cu doi ani a publicat la Editura Macarie volumul de versuri „Exist împotriva mea!", coperta şi ilustraţiile volumului fiind realizate de regretata artistă Mira-Dumitra Iordache.

A publicat apoi haiku-uri.

Acum publică volumul de versuri „Emigrant la infinit".

Florentin Smarandache este un matematician cunoscut printr-o serie de noţiuni în Teoria Numerelor care-i poartă numele: funcţiile Smarandache, secvenţele de tip Smarandache, algoritmi Smarandache.

Prietenul nostru s-a remarcat şi în alte domenii, de exemplu clasa de paradoxuri semantice Smarandache, iar ca aplicaţie practică şi... nos-timă să citez deviza mişcării sale paradoxiste: TOTUL E POSIBIL, DEC ŞI IMPOSIBILUL!

A publicat romane, jurnale, iar teatrul său umple săli în toată lumea...

Îşi traduce singur cărţile în limba engleză şi franceză.

Florentin Smarandache se autodefineşte: un emigrant la infinit!

octombrie, 1996 MIHAIL I. VLAD

Aproape de aproape

Groapa de cuvinte

mi-am luat sufletu-n dinţi, strigând
- leilor, nu vă dau nimic! am ieşit
din capcana verbelor de staniol
şi-a faptelor crude, ajunge!
viaţa cotidiană se măsoară
în fiecare minut de carne
din cap până-n picioare

Ironia soartei

înainte de-a fi existat "eu"
soarta s-a format
din figuri geometrice
lobacevsky-ene
după chipul şi ne-asemănarea mea
de peste vremuri

Copac frânt

copac frânt de lumina solară
îţi cedez sufletul
vreau şi vreau să merg cu tine
înăuntrul meu
prin negura inimii
sub avalanşa de frunze topite
în simţăminte

Trandafirul galben

În mişcarea aureolată a şoldurilor
succesiunea orelor îmi despică pletele
fir cu fir
somnul de noapte mă face
să zâmbesc trandafirul galben -
de pe buzele cuvintelor nerostite
în pronunţarea anilor fără şir

Când te privesc

când te privesc nu te văd
mi-alunecă ochii pe deschizătura rochiei
şi râvnesc la comori ascunse

Oglindă spartă

prin oglinda spartă
să contemplez întunericul alb
şi-n conturul cioburilor
să imaginez portretul unui bărbat
fată bătrână -
imagine de neimaginat!

Floare de stânga şi verde

tu, floare de stânga şi verde
polenizată de fluturii iadului
cu sămânţa de negru
mă-mbeţi de respiraţii
şi-un cel mai albastru dor

Bună dimineaţa

glăsuiră zorile din luncă
şi bătrâneţile merseră
cu capu' înainte
dezlegând epigrame şi careuri
lumina îşi întinse limbile
în tranşeele mult brăzdate
din obrazul pământului

Spirit nocturn

spiritul din univers
se ingână ziua cu noaptea
în grota revelaţiile
moartea îşi face siesta
la izvorul tămăduirii de păcate

Suflet fără suflet

şi te pomeneşti aşa dintr-o dată,
fără trup, fără coaste -
cuc singur, nici nu ştii de ce
s-a înecat sufletu-n carne

Lung e drumul printre străini

(şi nu mai pot privi înapoi)

Gânduri fugare

Avizi de putere, lihniţi şi tâlhari
V-aţi cocoţat pe umerii noştri ca nişte pândari

Sunt cavalerul care-n luptă
Se-avântă-n mână cu o floare
Şi ca podoaba agăţată
o sabie la cingătoare

Îţi mai scriu o scrisoare
ca o pedeapsă
sau
ca un blestem

Surzi şi muţi

Tăcând tu spui cuvinte înţelepte
Vorbind tu adevărul îl ascunzi
Iar noi suntem şi muţi şi surzi
Aplaudăm instantaneu spre trepte

Tăcând, vorbind, tu îţi îndeplineşti menirea
Aplaudând, ne-am achitat de obligaţii
Şi căutându-ne în lume fraţii
Plecăm spre casă sau înspre aiurea

Vindecare

Nu, nu se vindecă orice rană
În paradisul din inima mea
este un loc
în care soarele de foc
căldura, uitarea,
ruga fierbinte, iubirea,
n-au izbutit încă să are
să poată răsări o floare
Aici e locul în care a explodat
bomba atomică
E calcinat

PASCAL:
Dacă mă judec în absolut sufăr.
Dacă mă judec prin comparaţie, sunt mulţumit.

Oglinda

După ce am călcat pătratul
pe toate laturile sale
Şi cercul de jur împrejur
stând chiar şi-n centru
ca primul astronaut pe lună
De-atunci singurul lucru
pe care-l mai pot face
din când în când
cu plăcere
este să stau cu faţa
către un prieten

când el cere
să se uite la mine
ca-ntr-o oglindă

After I walked the square
on all its sides
and paced the circle
all around
even standing still right in the center of it
like the first astronaut on the moon
since then
the only thing
I still can do
from time to time with pleasure
is to turn my face
toward a friend
when he is asking for
to look at me
like in a mirror

Cumpănă

Stând drept
Ca o cumpănă
şi gândindu-mă
la tot ce aş fi putut face
constat tăcut
că n-am făcut nimic
din tot ce aş fi putut face
şi trebuia făcut

Mă uit cu uimire
în ochii aproapelui meu
care susţine argumentat şi cu tărie
că eu am făcut tot ce se putea face
tot ce trebuia făcut

Şi faptele sunt trecute
dintr-o parte a cumpenii
în cealaltă
de te întrebui:
unde e de fapt agăţată găleata
cine-şi potoleşte setea şi cu ce?

Ce vrem?

Ceea ce urâm la alţii
Poate suntem noi înşine
şi nu suntem in stare să ne recunoaştem
Sau nu vrem să fim
Sau ne este ruşine sau frică să fim
Aşa cum sunt aceia pe care-i urâm

Ceea ce iubim la alţii
am putea fi noi înşine
vrem să fim
ori chiar suntem
Şi ne-ntâlnim discipolii

Ceea ce vrem de la alţii
noi înşine nu ne putem da
şi cerem de la alţii

Ceea ce iubim, cerem, sau urâm
e totdeauna foarte clar şi foarte
foarte-ndreptăţit pentru noi
care urâm, cerem, sau iubim

Ceea ce dăm altora e întotdeauna
un amestec de bine şi rău
În diferite proporţii
Dăm şi pe degeaba
şi cerându-ni-se
şi cu plăcere şi în silă

Totul depinde de totul, depinde
de poziţia în care te afli

atunci când dai drumul la sentimente
deschizând uşile cuştilor arcei lui Noe
Şi mai depinde de ceva
de poziţia soarelui
faţă de
la ora H

Marea armată

Iată o MARE, o invincibilă Armată
Legată cu bani şi cu ură
Cu marea şi mărunta minciună
Cu frica nebună
Milioane de tragice destine laolaltă
Iată, o Mare, o invincibilă Armată.

Teză la geografie

Războiul a început de mult
acum e pe sfârşite,
de fapt într-un punct crucial.
Am cucerit jumătate din lume
a mai rămas cealaltă jumătate
care tocmai a reuşit
să cucerească jumătate din mine
Poate jumătăţile nu sunt chiar egale
nu am făcut încă recensământul
n-am avut timp de numărat
Cele două jumătăţi ale mele
cea veche şi cea nouă
proaspăt cucerite
alunecă sub picioare
una la dreapta una la stânga
la mijloc curge un fluviu murdar
care se varsă într-o mare limpede
Descumpănit îl văd în zare
pe adversarul meu călare
pe jumătăţile sale
care-i alunecă sub picioare
una la dreapta una la stânga
la mijloc curge un fluviu murdar
care se varsă într-o mare limpede

Scoală-te din somn băiete
care pământ, care ape, ce lupte
toate sunt ca mai-nainte
toate sunt cum sunt să fie
azi ai teză la geografie.

Eu ca o contradicţie

Bătut cu nicovala
m-a îndoit durerea
să fiu lumii
mustrare dreaptă

Iertat am fost de moarte într-o a lumii parte
Nu şi de chinurile ei cumplite
Aici primii sentinţa de condamnat la moarte
Din mâini prieteneşti, cuminte
trăind târzii, lumeşti, contradictorii fericiri
abundente

Eu viu sunt
şi mort sunt pentru unii
şi număr sunt, prenume şi nume şi nimic
mormântul călător al lumii
tristeţea grea, mustrarea rece
a gândului de bine ne-mplinit
un timp ce parcă nu mai trece
chemându-mi viaţa şi
Chemându-mi moartea în zadar să vină
şi aşteptându-le ca pe-o lumină
mă sting şi mă aprind intermitent

În miezul zilei eu sunt lumina rece-a lunii
în miezul nopţii sunt soarele uitat de toţi în somn
Sunt pomenit de stele, de străbuni şi de nepoţi
în cartea-n care ne vom regăşi cu toţi
şi bunii omenirii şi nebunii

Idei ce-mi încolţiră-n minte

născură temniţi, lanţuri, jug
În oameni noi crezurăm şi în plug
Voirăm să arăm, să-nsămânţăm cu bine
Să nu mai fie pământul cenuşă rece, rug

Tristeţea lumii adăugată-n fapte
Mustrarea lumii adunantă-n noi
Am fost plugarii gândului de bine
Noi am dorit pământul plin de flori
Suntem martirii luptei pentru flori

Cumpliţi într-una, nimeni în cealaltă
Martirii luptei pentru-o lume dreaptă

Cum veţi plăti sacrificate vieţi
Şi moartea ce-a trezit atâtea vise?

E secetă de dragoste în mine
Iubire n-au sădit şi n-au udat

Bilet de avion clasa întâi

Îl ignor
canalie
care pe vremea
când mie-mi creşteau tuleiele
laolaltă cu mucegaiul Jilavei
(între altele
ca să-ţi fie şi ţie cald şi bine
pe lumea asta)
tu mărşăluiai entusiast
la muncă voluntară
îţi ţineai cu grijă
gura foarte închisă
(dar nu încleştată
ca să mai poţi şopti
câte ceva
undeva)
să n-ajungi să-ţi numeri dinţii
în căuşul palmei
ca mine
Te duceai cuminte şi proaspăt frezat
la chermezele şi şedinţele U.T.C.
la şcoală
Învăţaţi. Învăţaţi. Învăţaţi.
Mai ţii minte articolele de la gazeta de perete?
Am învăţat şi eu să dansez
cu lanţurile la picioare.

Când umbra mea
a ieşit de sub Jilava
de la Reduit
te-am găsit deja
Don Şef
stagiar pe şantier

- Merge treaba băieţi?
Merge?
Facem planul?
Facem?
Luăm prima la dreapta
sau la stânga?
Făceai băşcălic canalie...
Îţi luai leafa, prima şi ciubucul
Şi tăceai.
Strângeai de maşină
Canalie.

Te-am văzut crescând
sub aripă ocrotitoare
Şef şi mai mare
cu începutul de burtă şi chelie
de om care se respectă
Aveai de toate
dar îţi mai lipsea ceva
Am auzit la radio
că ai ales şi tu
libertatea
cât ai suferit.
cum te-au persecutat,
că nu ţi-au dat Mercedes,
ci un prăpădit de Moskvici
cu şofer nestilat la scară,
că nu-ţi ajungea prima nici de igări
Kent
cum şefi buni ca tine
neo-tehnocraţii
nu sunt şi ei lăsaţi să facă praf
pulberea
Ai reuşit să-ncapi şi tu
printre paragrafele largi
ale azilului politic
Pe urmă
nimic

nimic n-am mai auzit de tine
Am venit şi eu în Apus
murind de dorul Patriei
al Neamului
(Prostul moare de grija altuia
mi-ai zis tu
să mă îmbărbătezi
filozofic)
Am venit
cu oasele rupte încă o dată
proaspăt
chiar înainte de plecare
Pleacă, mi s-a spus,
să nu mai dai de lucru
organelor...
Voiau şi ei săracii
să se odihnească de-acum.
după o viaţă întreagă
petrecută cu ciomagul în mână
în slujba poporului, revoluţiei, dezvoltării
multilaterale şi cartelelor.
Câte ciomege au rupt ei
învăţând carte
pe spinările noastre,
ce efort
să fii azi colonel cu studii în Drept
din sublocotenent analfabet

Te-am găsit
aici
cu cetăţenie nouă, împleticind cu distincţie
pe româneşte
maşina
slujbă bună
juma - de casă plătită
(cine are carte are parte)
te aranjaseşi şi aici
şmecherule

canalie

Eu am lut de la capăt
Totul
De la certificatul de alfabetizare
la spălat vase şi maşini
Mai precis:
de la lături
În lumea câinilor cu covrigi în coadă
în lumea cu de toate
am mai făcut o cură de slăbire
mai rămăsese nişte grăsime de arpacaş
care-mi îngreună trupul
tot nu eram
destul de agil, de suplu
Am mai dormit pe jos
cu mâna sub cap
ca la Jilava
Încă nu mi-am găsit pantaloni
şi cămaşă pe măsură
toate sunt prea largi
ori prea scurte
Şi tot tu mă scuipi azi canalie?

Nu meriţi ca răzpuns
nici măcar
să te scuip
Scuipatul meu
printre
dinţii ştirbi ca un drapel de luptă zdrenţuit
îl dau cui merită
ţie
nu-ţi fac onoarea
să te măsor
cu mine.
Te ignor
canalie

I-ai spus copilului meu
cel mai drag şi cel mai inocent
că nu fac doi bani
Dar câte parale faci tu canalie?

Lăturile pe care viaţa
şi lumile
cele două
mi le-au aruncat
în gamelă
sau în faţă
mi-au păstrat sufletul curat
pe când toate parfumurile lumii ăsteia
nu pot alunga duhoarea
sufletului meu
Mărul
înainte de a se lăsa
(n-are-ncotro)
mâncat de tine
te vomita
şi o iie spălată
cu chimicalele sufletului tău
dugos
arată
ca scoasă din apele canalelor
unui mare oraş.
Canalie

Te ignor
e singurul lucru
care te doare
Te vrei Mare,
mai marele tuturor.
Eşti mare
cât un gunoi,
Canalie cu diplomă de Şef.
Umilinţa ta nu mă atinge.

Nimeni

Nimeni nu poate polei
gestul vinovat
Nimeni nu poate mântui
de blestem
ce-i blestemat
Nimeni nu poate ierta
numele care lasă o pată
pe buzele ce l-au rostit odată
Voi urî ce-am urât
Voi iubi ce-am iubit
Până la cea din urmă suflare
în lumea în continuă schimbare
supunându-mă poruncii care
ancestral îmi cere să pun sare
în toate cele necesare

Vânătoare

Un pas, alt pas
un salt, încă un pas
un pas înainte
un pas, încă doi
un pas înapoi

Eu mă lăsam vânat
de tine cu plăcere
M-aş fi dorit mâncat
n-aş fi simţit durere

Paşii tăi îmi păreau mie vânat
paşii lupului înfometat

Dar constat
consternat
că leul nu m-a mâncat
Mititel
şoricel
o să fie mâncat el

Ospitalitate

Stimată Doamnă
eşti în vizită.
Prieteni, iubită, amantă,
n-are importanţă.
Eşti în vizită.
Poţi să primeşti, să refuzi,
să ceri şi să dărui orice
nu-ncape supărare nu-i aşa?
Eşti în vizită.
Românul este ospitalier.
Ah, încă ceva!
La plecare, să nu uiţi în ungher
ceva ascuţit ca un hangher
în care din greşeală
să mă rănesc în inimă.
De luat poţi lua ce vrei
chiar şi pe mine
... de suflet
Românul este ospitalier.

Dorinţă

M-ai obligat să spăl
drapelul capitulării tale Doamnă...
Sclipirea lui ca de zăpadă oarbă
îmi pare ca mai-nainte val
de cânepă, de in
ori de mătase fină,
pe care dorul meu de chin
„'l-ntreabă: o să mai revină?

You've obliged me to wash
The flag of your capitulation Lady
Its sparkling, like the dazzling snow
As before it seems to me a veil
Of hemp, of flax
Or of a delicate silk
Which my longing of sorrow
Contemplatively demands:
Will she ever reappear?

Fără ceremonii

Pe patul alb, întins special pentru tine, fără ceremonii,
ca o masă ţărănească, vara pe câmp, la soare.
Sub dogoarea soarelui meu infernal,
am să te aştern pe tine
pământ roditor peste solul lunar

N-am pus flori şi nici spini
ori dacă au fost nu mai ţin minte,
mi se pare că am smuls totul deopotrivă.

N-am pus parfum, pentru că nu e nevoie
tu miroşi a viaţă şi asta e destul într-adevăr.

Pe patul alb fără margini
ca o masă ţărănească cara pe câmp,
în modul cel mai omenesc,
vreau să te am şi să mă dăruiesc.

Cu mâinile înfrigurate şi
încurcându-se una pe alta
cu multe şi felurite mâini
tot corpul meu s-a prefăcut în mâini
aflate în stare de acţiune febrilă
vreau să cunosc, să mângâi, să stârnesc,
să despart, să unesc
toţi munţii, toate văile, toate părţile trupului tău

Să simt cum munţii se-nalţă tot mai sus
şi văile se adâncesc în jos
să simt ca totul în tine se-alungeşte
se proiectează-, infinit, se defineşte.

Să te închizi, să te deschizi,
şi aruncând ultimele tale petale
rămânând unică, să strigi, să şopteşti
cerului şi lumii oricum indiferentă
că tu... că eu... ca noi...

Apoi să adunăm
din toate colţurile patului, camerei,
din cele patru zări ale lumii
şi să-mpărţim petalele găsite
care parcă n-ar fi fost rupte din noi
în timpul acestei furtuni
şi să ne refacem fiinţele:
una ţie, una mie...

Da şi Nu

Da şi nu şi nu şi da
Da da. DA NU. DA.
Răspund întrebărilor tale
şi DA când rostesc
înseamnă aprobare
Şi nu când rostesc înseamnă aprobare
Fiindcă eu atâta mai pot
să-mi aprob propriile sentimente
şi să bat ca un clopot
marcând, aşteptând
zilele şi noile evenimente
Şi totul e ca şi când
eu, publicul, aş aplauda
pe mine actorul
la scenă deschisă
chiar pe muchia tăioasă
a replicii esenţiale

Strip-tease

Dacă ceea ce scriu aici despre tine,
aş scrie într-o carte,
mi s-ar părea că fiecare filă întoarsă,
înţeleasă - neînţeleasă de cititor,
ar fi ca şi cum un străin,
cu mâini reci, impersonale,
aş scoate de pe tine în public
încet, agale sau grăbit
atent, sau rupând pe la cusături
toate obiectele îmbrăcăminţii tale
şi ai rămâne goală, ruşinată, umilită
ca într-un strip-tease.
Şi tu nu vrei să te dezbraci
nu-i aşa?
În faţa oricui, pentru oricine şi oricând.
Tu nu ai acest curaj fiindcă
eşti impură în puritatea ta
pe care o păstrezi ca pe o comoară
sfânta şi foarte personală
pentru momente şi inşi deosebiţi.
Ştiu eu? Poate că totuşi
ţi-ar plăcea şi te-ai mândri
că ai fost dezbrăcată în public.
Faţă de altele
care stau încotoşmănate,
tremurând de cald toată viaţa,
fără să-i treacă nimănui prin cap
să le umple pe dedesubt.

A da

Am scos din mine
tot ce se putea scoate
Am stors, am smuls
am rupt frenetic şi dement
ca pentru a salva
corabia de la înnec
Şi încă spui că n-ai primit de-ajuns?
Că n-ai primit nimic?
O... Mare eşti Dragoste
Mare cât Marea
Mare adâncă şi nesăţioasă
Indiferentă şi teribil de-ncrezută
Că-ţi datoram mai mult
că n-am dat de-ajuns
Şi eu golit de sentimente
golit de mine însumi
c-o gură luată cu-mprumut
îţi strig
Nuuuuuu
Gata...
Ajunge...
Mi-e frig
Încălzeşte-mă tu care m-ai golit.

Curaj

Când vezi că ai putea avea curaj
pe tine te cuprinde frica
şi n-ai mai vrea să dai nimica
Multă prundenţă ţi-ai pus în bagaj.

Când vezi că ai putea primi
Tot ce până ieri ţi-ai dorit
Tu te prefaci a nu simţi
a nu vedea ce ai primit

Când larg în faţă drumul se deschide
Voinţa ta de a decide
se află în totală incapacitate
Te bâlbâi clar: nereciprocitate

Tu n-ai văzut niciodată o autostradă
Ochii tăi nu sunt obişnuiţi să vadă

Când vezi că ai putea avea curaj
Pe tine te cuprinde frica
Şi n-ai mai vrea să dai nimica
Multă prudenţă ţi-ai pus în bagaj.

Reciprocitate

Din sufletul tău
nimic nu se revarsă,
nimic nu pică,
spre sufletul meu.
Sufletul tău
nu este inundat

Şi eu mă simt
de parcă m-aş arunca
de bună voie
într-o fântână
adâncă, părăsită
Ori parcă
m-aş da cu capul
de pereţi
de bună voie şi nesilit de nimeni.

RUGA

Doamne
fă un om adevărat din ea
din nou

Doamne
Tu care eşti deasupra binelui
şi deasupra răului

Tu care exişti
şi în nonexistenţă

Tu care le-ai făcut pe toate
din nimic
şi nimicul din ceva
numai tu ştii cum

Tu care eşti bun
blând, înţelegător şi necuprins de mare
totdeauna zâmbind îngăduitor
imicniciei şi nemerniciei noastre
sfidătoare

Tu care ne-ai dat să cunoaştem
binele ca o lumină
şi răul ca o absenţă a ei
Să ştim când suntem cu tine
şi când ne-am pierdut

Tu care ne-ai dat sufletul
şi inima
gândul şi vorba
culoarea şi muzica
gustul şi dragostea

iertarea aproapelui
totul
ca să avem
o viaţă frumoasă
chiar aici pe pământ
şi noi nu ştim încă...

Doamne
fă un om adevărat din ea
din nou.

Să fie mai curajoasă
Mai încăpăţânat
să creadă în ea.
Să-şi aleagă imposibilul ca ţintă
şi să-l aibă
ca o încurajare
pentru pasul următor
Să se poarte mai bărbăteşte
în înfrângere

Doamne
fă un om adevărat din ea
din nou

Să fie şi mai delicată
Să zâmbească şi să râdă
mai mult
Să fie visătoare
fiindcă e ceva mai în vârstă acum
şi anii trecuţi din belşug
au mai multă nevoie de vise
decât de coşmaruri
Luminează-i nopţile
cu stelele viselor
şi zilele
cu căldura soarelui
sufletului ei

curat

Doamne
fă un om adevărat din ea
din nou.

Să întindă mai repede, mai ferm
cu gingăşie mâna ei caldă
celor care se luptă
abia de mai stau
pe picioarele şubrede ale vieţii lor

Doamne
fă un om adevărat din ea
din nou.

Să fie înconjurată
numai de oameni adevăraţi
să stea mai aproape de adevăr
să fie mai cuprinzătoare
mai înţelegătoare
trăind
şi ajutând şi pe alţii să trăiască
din plin.

Doamne
fă un om adevărat din ea
din nou.

Să fie o bătrână
adevărat frumoasă
purtând în păr, pe frunte
anii
ca o aureolă
în ochi lumina bucuriei
şi-n trupul bucuriei
şi-n trupul împuţinat
pecetea sfântă

a liniştii
şi împăcarea cu lumea
viaţa
şi rostul ei
aşa cum e.

Doamne
fă un om adevărat din ea
din nou.

Trage-o de urechi sau de moţ
cu grijă, părinteşte
cu toată dragostea ta
pune-o şi în genunchi
să-şi amintească
să nu uite
că şi alţii au nevoie de ea
nu mai puţin
decât
are ea de alţii
şi alţii sunt singuri fără ea
nu numai ea fără ei

Doamne
fă un om adevărat din ea
din nou.

Dă-i pâinea
vieţii cea de toate zilele
nu în felii subţiri şi uscate
Iartă-i greşelile
fără voie
atâta cât iartă şi ea altora
Şi fereşte-o
de ispita măritişului prostesc
Dă-i pe cineva
să o iubească
cel puţin cât o iubesc eu

Dă-i speranţa
de mai bine
astăzi
cea fără de care
timpul bucuriei nu poate fi gustat
din plin
mâine.

Doamne
fă un om adevărat din ea
din nou.

MULŢUMIRE

Ai ăpărut ca din senin iubite
Un Făt Frumos pe calul unei coale de hârtie
A fost deajuns un ţipăt de durere ca să fie
Şi m-ai scăldat întreagă-n apa-ţi vie
Cenuşa să-mi aprinzi să mă-nfiori fierbinte

Îţi mulţumesc că m-ai luat cu tine
În zbor de vultur până la ceruri înalte, senine de argint
Pe cât eşti tu de obosit
Mi-ai dat putere-n timpul care vine
Şi care altfel s-ar fi irosit

Mi-ai strâns în braţele-mi slăbite sceptrul mândriei şi al demnităţii
Eram sfârşită, tu mi-ai dat speranţă
Pe frunte sus în păr mi-ai aprins viaţa
Cu tine am văzut lumina vie, pură a eternităţii

Îţi mulţumesc că te-ai plecat adânc şi blând spre mine
Ca Phoenix, din propria-mi cenuşă, din lume, promit să reînvii
Promit să te aştept în zile mai senine
Iubite, dragul meu promite-mi c-ai să vii

Să faci haz de necaz
(proverb românesc)

Ştergeţi lacrima de plâns
Să poţi izbucni în răş
Şi când dai peste-un necaz
Lumea zice să faci haz.

URARE

(Unei Doamne inexplicabil triste)

Îţi doresc
Să râzi
Să zâmbeşti
secret şi cald
ca la aducerea aminte a unei bucurii interioare
numai de tine ştiută

Să râzi
cu gura până la urechi
cu lacrimi, în cascade
cu hohote,
în triluri, zglobiu, copilăreşte,
cu chiote,
cu zguduiri şi dureri de burtă,
cu tăvăliri pe jos,
cu înecuri
trecute cu un pahar de apă
până te apucă sughiţul
să-mi dai cu pumnii-n cap
de ciudă
şi să încerci să-mi pui perna pe gură
ţipând:

taaaaci, taaaci odată nebunule

Să râzi şi-n somn
Să râzi până când vei cădea bolnavă
de râs
ca deocheată de blestem
Să te duci la doctor să-ţi dea
o tabletă de tristeţe
o injecţie de plâns
un sirop de mahmureală
raze de supărare
ceva acolo să-ţi treacă durerea de râs
orice...

Să te apuce îngrijorarea
că implacabil vei muri
de râs ca de cancer
că viaţa asta nu se mai poate
trăi în mod decent
din cauza râsului

Şi doctorul să-ţi dea nimic
altceva
decât pe mine ca psihoterapist
să te fac să mai râzi niţel
să-ţi treacă de râs.

Să râzi din nou

Să zâmbeşti secret şi cald
ca la aducerea aminte a unei bucurii interioare
numai de tine ştiută.

To make fun of sorrow

WISH

(To a lady inexplicable triste)

I wish you to smile
secretly and warmly
as a sweet rememberance of an interior joy
known by you only

To laugh
with mouth open,
with tears, in cascades,
guffaws,
trills, briskly, childishly,
screams, shakes and stomch pain,
repeated rolls over the floor.
With chokes,
passed with a glass of water given to you by me
in a hurry
With hiccup seizures
To make you pommel my head with your fists
out of grudge
to try to put a pillow over my moth
yelling at me
shut up, shut up at once, you fool, you crazy, silly you

To laugh in your sleep too

To laugh till you fall sick
of laughing
as a devil casts an eye upon you

to go to the doctor for him to give you
a tablet of sadness
an injection of cry
a syrup of low spirits
rays of bad mood
something, anything
to escape the pain of laughing
To make you fall deeply and seriously concerned
that you are implacably going to die
of laughing as of cancer.
That this life is too impossible
to live in a decent way
because of laughing

And the doctor to give you nothing else
but me as your psychoterapist
to make you laugh a little bit more
for you to be cured of laughing
by laughing again

I wish you
to smile
secretly and warmly
as a sweet rememberance of an interior joy
known by you only

SINGUR ÎN NOAPTEA DE CRĂCIUN

Îţi mai scriu o scrisoare
să mai discutăm
despre Crăciun
ce mai făcurăm, ce mai dresărăm
şi mai ales despre
ce stricarăm
Să vedem ce fel de pomi avurăm
şi ce găcirăm în ei
săracii de noi
săracii de ei

Ca un preludiu la noaptea de Crăciun
care pentru mine a început la două dimineaţa
ora locală
pe douăzecişicinci
am ţinut în braţe
ultimul caz
o fată tânără
frumoasă spaniolă
de şaisprezece ani
Undeva
o cântăreaţă schelălăia
ca o căţea
legată la vie vara
pe arşiţă
şi uitată acolo
fără apă
un cântec
sentimental -

beată
victima unui accident de automobil
o mână, un picior, trei coaste
rupte
pe partea dreaptâ
pe partea stângă
cea unde e inima
nevătămată
O să se facă bine spre primăvară
Ceilalţi au scăpat teferi
Uite nu ţi se pare curios
că-n viaţa asta
ceilalţi totdeauna scapă teferi
pe când noi ăştialalţi
ne alegem întotdeauna
cu oase rupte, cucuie şi bube-n cap?
Pun pariu
că de Crăciunul următor
o voi vedea iar
la urgenţă
întrebându-se febril
speriată, bucuroasă şi deznădăjduită
dacă vor fi doi
fată
sau băiat cum vrea EL

Cum zisei
bradul meu a fost
unul brumat de Oregon
din Munţii Stâncoşi Americani
care-mi ţin de frig
provizoriu
în loc de Carpaţi de Argeş.

Am avut agăţate de vârf sus de tot, chiar de moţ
nişte speranţe
mici
dar deosebit de frumoase

s-au veştejit până dimineaţa
păcat
că n-au apucat şi ele
ziua de Crăciun
să o serbeze cu noi şi cu Bach

Am mai avut
agăţat
sub speranţe
un „prea drag"
dar fiind o exagerare
grea
l-am dat jos
nu-mi plac exagerările
lucrurile aşa cum sunt
îmi ajung

Am mai avut
o îmbrăţişare fierbinte alergând în picioarele goale
dar numai una
Foc
Prea de tot
era să-mi dea foc la brad
am dat-o şi pe asta jos
şi-am pus-o lângă mine
în fotoliu, să stea cuminte jucăuşă
să-mi ţină de cald
că se făcuse frig
singur
spre ziuă

Am mai avut
nişte „gânduri bune"
prea puţin explicit
era să le dau şi pe astea jos
dar tot ei mi-am zis
să le mai las
poate prind

contur
culoare
poate fac din ele mai încolo flori pe o iie
poate un măr de Ardeal
poate
aşa că le-am lăsat
poate
prevăzător
poate
îngândurat
poate
cine ştie

Două telegrame
ilustrate cu noaptea

Patru săptămâni de tăcere
totală

Multe îndoieli

Ciudate gusturi
pentru un pom de Crăciun
Nu-i aşa?

Două pupicuri mici şi drăguţe
dar numai două
n-am avut mai multe
păcat
că nu le-ai văzut
pe astea două
erau într-adevăr
foarte frumoase
mai mare dragul
să te uiţi
la ele

Am mai avut

un fir de mătase
găsit cu ajutorul
microscopului
.....
fleacuri
dar cât pot ele bucura pe cineva
singur cu bradul său

Am mai avut
un tablou
pictat cu mijloace moderne
pe hârtie lucioasâ
cu mere şi ii româneşti - model vechi
natură moartă
dar
ce relevaţie
ce reverberaţie
ce fior straniu
poţi încerca
de unul singur
privind
natură moartă
în noaptea de Crăciun

A... să nu uit
sub brad
mai era şi un pudel
neelectronic
păi se putea fără el?
care cherlăia
supărător
că vrea „la America"
că aşa zice el când se cere afară
să nu facă pe covor
că e şcolit
ce mai
cu toate unsorile
da şi eu i-am tras un picior

undeva
ce nevoie am eu
de tichie de mărgăritar
Cine mi l-a trimis?
Scuză-mă am uitat cine.

Şi mai era în pom
şi un zgâmbui de copil zbenguit, zănatec, zurbagiu, zvăpăiat, zăltat, zbanghiu, zvâcnit, zăpăuc, zevzec, zglobiu, zurliu, zăpăcit, zburdalnic...
care scotea limba la mine
şi-mi dădea cu tifla
dar ştiu, nici o îndoială
că ăsta era fiu-meu
el se pusese acolo, singur, atârnat cu capul în jos
să mă felicite ca nelumea
şi să-mi ureze „la mulţi bani"
să se mai bucure
într-un fel original
că ăsta e felul lui
în sfârşit

Am început apoi să moţăi
copleşit de confuşie
ca de o bucurie
Am auzit Bach
clopotele unei catedrale de pe Dunăre
solemn
pe cineva care-mi şoptea
La mulţi ani
La nul
am răspuns şi eu la fel
copleşit de confuzie

Apoi a venit unul sceptic
aşa s-a prezentat: Eu sunt Scepticul
care parcă apăruse
de nu ştiu unde

spunându-mi că sunt beat
şi că aud câinii în Giurgiu

M-am dus să mă culc
dacă zice lumea
că eşti beat
te culci
ce mai...

Am visat apoi
că mă mângâia
şi pe mine
cineva
cu plete arămii,
pe faţă.
Parcă!
Aşa?

Am uitat să-ţi spun
că bradul meu
a fost iluminat feeric
cu o singură lumină mare
arzând de mine
şi cu o aureolă
de tine

Bradul tău
cum a fost?

Şi bărbaţii
au nevoie
de
îmbărbătări!

Şi totul a pornit
de la o ofertă de căsătorie
la ziar
din plictiseală

PEŢITORII

Ţi-au scris peţitorii
o mie şi una de scrisori
ca o corespondenţă
de import-export
de înălţime, de greutate
de culoarea părului şi a ochilor
Nu şi de culoarea sufletului

Scăpând ca din greşeală mărunţişul pe podea
de unde cu dispreţ suveran
nu l-au mai ridicat
să vezi tu
cât de darnici sunt
şi
că e treaba sevitorilor să facă curat
pe jos ei
nu se-ncurcă cu fleacuri
şi-au întors buzunarele pe dos
să vezi tu câţi bani au
Nu şi câte parale fac

Ţi-şu trimis poze colorate
cu casele şi maşinile lor
De carton

Ţi-au trimis pozele
care mai de care mai chipeş
Ba, unul mai îndrăzneţ ţi-a trimis poza în cămaşă
puţin descheiată la piept
scuzându-se zicând că el preferă ţinuta sportivă
ca să vezi tu pieptul lui păros de mascul
Nu şi bărbăţia sufletului

Ţi-au cerut poze
să vadă cât eşti tu de frumoasă
dacă ai păr bogat
sâni voluptoşi, coapse suple şi
picioare svelte să vază ei, să pipăie
să se convingă, să fie siguri
pe ce dau banii şi maşina
pe mâna cui coşniţa, tigaia şi aspiratorul
în limba română
şi cum recuperează investiţia
de unde şi cum anume încasează profitul şi dobânda
cui plătesc ei biletul de avion clasa întâi
să vadă
dacă silueta ta se potriveşte
cu silueta aerodinamică a aspiratorului
ultimul tip
dacă
culoarea ochilor tăi
cadrează cu desenul
fin de pe fundul
serviciului de farfurii
de porţelan
chinezesc
dacă mersul tău ar putea fi destul de
unduios
dacă el
poate astfel întovărăşi armonios
liniile delicat curbate ale mobilei
stil
cumpărată de la magazinul cu de toate

la preţ redus
din colţ

Unul
studiind poza ta
picior peste picior
la microscop
auzi tu al naibii
uite dragă ce sunt
bărbaţii ăştia-n stare să facă cu
poza
pe care tu o trimiţi
ca să nu-ţi uite ochii
zice că a găsit
un fir de mătase
crescut în pielea
de sub ciorapul de naylon
bine întins pe
piciorul care i-a plăcut nespus de mult
Altul
Altul ce?
zice că a găsit acelaşi lucru
privind însă cu ochiul liber
vedere ageră
şi l-a extras înţepând cu penseta ochiului
că
lui îi plac
picioarele de cântăreaţă
cheală

Cineva a vrut să ştie precis
ce număr porţi la pantofi
bluze, fuste, rochii, haine, lenjerie,
degetele toate
să te facă pe tine să crezi
că-ţi pregăteşte o întreagă garderobă
şi un cufăraş de bijuterii pe deasupra
prin surpriză

în timp ce el grijuliu
se gândea dacă pantofii
rochiile şi celelalte
rămase de la fosta soţie
de care a rămas văduv prin divorţ
s-ar potrivi ţie
cu minimum de modificări
că timpurile de azi sunt dificile
trăim în plină criză
economică
lucrurile bune se fac cu greu
ce e-năuntrul lor contează
nu ce se vede pe dinafar
el
e la vârsta la care îi place
mai mult să privească
cum se dezbracă o femeie
nu cum de îmbracă
în plus el nu crede în reclame frumos colorate
fiind din fire neorealist
Bineînţeles se aştepta la-j ed mii de pupicuri şi îmbrăţişări
fierbinţi recunoscătoare
pentru
dărnicia lui
nemaivăzută
despre care tu
aveai să auzi acelaşi lucru
mai încolo
de la vecine
Tot el
ţi-a pus probleme sentimentale şi de caracter
deopotrivă
vorbindu-ţi foarte frumos de fosta lui soţie
de care tocmai a divorţat
conform principiului
că nu se vorbeşte de rău despre fosta
să faci viitoarea
să creadă

că şi despre ea
vei face
la fel
următoarei
şi încurcându-se-n cuvinte
noţiuni şi consideraţii filozofice înalte
gura păcătosului adevăr grăieşte
ţi-a scris că fosta
până la superlativul absolut
al divorţului
era o adevărată Doamnă
la bucătărie
o desăvârşită cochetă
în societate
care se avea bine cu toată lumea
în pat
o adevărată bucătăreasă
zicându-ţi aşa ca într-o doară
ca să te facă pe tine să pricepi mai bine
că îşi doreşte
ca şi tu
să te prezinţi măcar la acelaşi nivel
înalt
să fie şi el odată fericit
în viaţă
ca bună gospodină
ce cultă
ce manierată
ce grijulie
ce iubitoare
era fosta
ce

Altcineva
ţi-a pus chiar probleme
de studii să vadă
dacă
tu eşti destul de educată ca să poţi şterge praful

de pe pianul din vatră
nou cumpărat cum se cuvine
şi de pe cobza şi ţambalul
vechi, scumpe amintiri de familie
tata şi bunicul foşti
care zac
cam de mult nescuturate
în vraful de lemne
din faţa căminului familial
sub cortul bine afumat
de puradeii
mucoşii ăia micii
scumpii şi drăguţii
mânca-i-ar ciorile
cu şalvarii lor de blugi
cu tot

Dar
nici unul nu ţi-a cerut poza cu fruntea ta
cea plină de gânduri şi de îngrijorări
ce să facă ei cu ea?
Ci numai unul
un nebun care zice
că ţi-ar sfinţi altarul pătrat al vieţii tale cu sărutări

Numai unul ţi-a zis
că ţi-ar săruta mâinile
pe ambele fete
şi buzele
şi tălpile
cu aceeaşi evlavie
egala bucurie
şi imensă pasiune

Numai unul e-ar pune la colţ
în genunghi
pe zgrumţuroasele scrisori uitate nescrise
şi care te-ar trage de urechi

sau de moţ
din dragoste

Numai unul
seara şi-ar pune talpa ta pe fruntea lui fierbinte
arzând de gândul că
te are ca un sultan
turc

Numai unuia i-ar păsa
şi de răsuflarea ta în somn
şi s-ar spăla cu pletele tale pe faţă
de bună dimineaţă

Numai unul ar vrea să te facă să râzi
până ai cădea
bolnavă de râs ca de blestem
să te duci la doctor
să-ţi dea ceva pentru contra râsului

Numai unul ţi-ar da tot ce are
şi ţi-ar cere
împrumut un pol pe lună
de ţigări

Numai unul s-ar uita
în ochii tăi ca-ntr-o oglindă limpede

Şi-ar bea
numai apa vieţii
picată de pe vârfurile degetelor tale
muiate în roua petalelor
de trandafiri roşii
Să fie şi el odată
beat
de tine

Numai unul e atât de trăznit

încât cu greu ai putea zice
că ai întâlnit în viaţa ta
fie şi prin corespondenţă
unul mai nebun ca el

Numai unul ar muri
de durerile numai ale tale
şi ar zâmbi doar
modest
la fericirile tale

Numai unul ţi-ar da
diamantul pur al iubirii
fără impurităţi
fără condiţii
şi nesilit de nimeni
şi nu ţi-ar punen-n deget doar un inel îngust şi strâns
ca semn că-i aparţii
să nu te rătăceşti cumva
pe la altul

Numai unul s-ar simţi topit
până şi
de viitoarele zăpezi de argint
ce vor cădea
în mătasea părului tău arămiu

Numai unul ar vrea
să-i dai voie
să se ducă la banca răului şi a binelui
să schimbe
toate necazurile şi nefericirile
cu care viaţa l-a dăruit
fără zgârcenie
pe mângâieri şi bucurii
tandre
să ţi le dea ţie
să fii fericită

un pic

Numai unul vrea să fie
toiagul uscat
noduros, negru, lustruit
subţire, fin
şi ferm
al bătrâneţilor tale

Numai unul astăzi
plânge asurzind cântând
ca cocoşul de munte
în zorii dimineţii
şi nu mai aude
şi tăcerea asurzitoare
a eternităţii din jur

Numai unul ar bombăni în barbă
toată viaţa veşnic nemulţumit faţă de el însuşi
că nu ţi-a dat destul
că meritai mai mult
că nu te merita îndeajuns

Numai unul azi te minte
cu minciuna vorbelor frumoase
în delir
şi
care mâine
el
singur
şi numai
el
unicul dintre toţi
poate schimba minciuna-n adevăr
şi nu adevărul în minciună

Şi numai unul poate fi acela
căruia viaţa să-i zică

Se uneşte roaba lui Florentin
Veronica
Cu robul Veronicăi
Florentin
Să se drăgălească
Să stăpânească viaţa
Şi bucuria
Să cânte
Să râdă
Împreună
Amin

Sfârşit

A venit.
Sfârşitul zilelor nebune
sfârşitul zilelor demente
în care soarele n-apune
de noaptea nu se mai întâmplă
şi ziua nu se mai dezminte
A venit.

Nu mai sunt plicuri în cutie
Nimic nu mai avem de spus
S-a dus ce ar fi fost să fie
Ne suntem nouă de ajuns

Înalţă fruntea sus bărbate
Bărbia nu-ţi mai tremura
Ştergeţi din ochi lacrima grea
Şi din priviri luciul fierbinte

S-a dus ce ar fi fost să fie
Nimic nu mai avem de spus
Nu mai sunt plicuri în cutie
Ne suntem nouă de ajuns.

Adio unei prietene

Marie, iubită Mare Doamnă
Corespondent timid, zgârcit,
tăcut şi ocupat
Primeşte aceste ultime rânduri
de la mine
umilul tău corespondent american
mult prea plecat.

Şi nu-ncerca răspunsul
E păcat,
să faci ceva ce-atât de greu îţi vine
o supranormă prea dificilă pentru tine.

Te scuz
Te acuz
Nu te-nţeleg
Te iert

Ura cată
în turnul vechii catedrale cu-al ei mare ceas
netulburat
marcând ora şi spaţiul
segmentul de timp
Sârşitul - începutul
te simţi parcă la cârma unui vas
Bănuitoare
te uiţi chiorâş, dincotro bate vântul
Fulgerător,
mai retezi câte un ordin sec
la slaba luminare-a unui bec
ca semnătura rece pe un check

Contemporanei omeniri nu-i este bine
În crize noi buimacă se aruncă

Scrisoarea care nu mai pleacă
Atlanticul care atâtea-neacă

Nimic nu poate să plutească
pe apa omenirii flască

Imperturbabil eu continui
Imperturbabil marşul spre nimic
Şi-n sunetul asurzitor al tobei
Se mai aude şi câte-un greier mic

Nu-mi strâng mijlocul în corset
Nici coapsele nu le ascund în crinolină
Să umplem inexistentele pahare cu nimic
Şi să ciocnim de-aici până la lună

Aş vrea să am mersul încet al melcului
S-ajung până la veşnicie într-o clipă

Tu te-ai minţit
Şi eu nu te mai cred.

Epitaf

Călăului meu nemuritor
Eu îi sunt recunoscător
Luându-mi viaţa, ultim bir,
Face din mine un martir.

Mie martir nemuritor,
Călăul recunoscător

To my everlasting torturer
I am grateful for erver
Taking my life, the last fortune
Makes of me an unexepcted martir.

To me the unexpected martyr
The torturer feels grateful.

Poeme din exilul sufletului meu

Război literar

Anii de „lumină"
mi-au întunecat versurile
Poezia capitulează metru cu metru
Spiritul se ridică la marginea profunzimii
ca uleiul greţos din supă
Măgari cu diplomă
înrobesc cuvintele
în lanţurile unei ideologii
zidind un piedestal măreţ prostiei
Şi-atunci mă retrag din viaţa neartistică
a uniunilor de creaţie impură
obsedat de litere şi nonsensul lor
Literatura se dezrădăcinează
ca ridichea din poveste
trăgând de ea şi Moşul şi Baba şi...
Lupta poetică a partizanilor
hăituiţi de teorii nerealiste
continuă în sufletele curate

Inventar al nefericirii generale

Părintelui Gh. Calciu

exerciţii de oprire a gândirii
şi malformare a sentimentelor
dosare cu amprente spirituale
tulburări de vedere acute
dureri fotografiate
zdrenţe de oameni pe străzi
măcel al conştiinţelor
mai absurd ca absurdul
religie ateistă
spectacol de anormalitate
dincolo de auz
realitate utopică
stare de depresiune lirică
şocul iraţionalităţii sociale
comunicarea prin ură
ştiinţa de a nu conduce
şi lecţia de a da lecţii
băieţi deştepţi, dar cu capetele înguste,
talere ci două feţe
ce răi sunt şi se mai fac!
să le dea Domnul tot ce nu vor
fiecăruia după propria-i neplăcere!
combine de treierat suflete
infiamarea eului
salturi de la demnitate la umilinţă
lupta cu balaurul ideologic
ca în tabloul lui Rafael
te face să fii ceea ce nu eşti

teorie băgată pe gât
ca şarpele înghiţit din urcior
de ţărani la coasă
scriitori cu aptitudini neliterare
înlocuitori de redactori şi jurnalişti
iubiri puse la index
pasiuni anulate prin decrete
claustrări poetice
frica de frică
abia se mai ţine metafora pe picioare
ca o tumoare malignă
expulzată din templul stihurilor
Muzele Răului bântuie-n Artă.

UMBRA ZIMBRILOR

- Nu zimbrii n-au murit!
Păşeşte pe urmele noastre
cum noi păşim pe urmele lor,
zimbrii sunt în umbra vueturilor,
sunt în fiecare din noi.
Nu, zimbrii nu vor muri

EMIGRANT LA INFINIT

lui Francisco Bellot Rosado

Solitudinea mă terorizează în lagăr
cu fiecare minut scufundat în trecutul imediat,
într-un AM-FOST. Pentru că **VOI-FI** nu are deloc viitor.
La momentul când scriu - sunt ameţit,
dar nu de poezie, ci pur şi simplu de alcool!
Condamnaţi slăbiciunea unui tranug abrutizat?
Beau, eu beau din La Fontaine[1] apa vie
a fabulelor. Da,
ferice de poeţii care-s nenorociţi,
fiindcă au starea lirică de a crea...

Istanbul, aprilie 1989

[1]) ***La Fontaine*** înseamnă „fântână", dar este şi numele de familie al celebrului poet francez, autor de „Povestiri" şi mai ales „Fabule" (Jean de , 1621-1695).

ŢARA ŞI EU

Ţara e un fluviu
cu apele limpezi,
iar Eu un izvor rece
în albia lui.

Ţara e un munte
înaintând spre cer,
iar Eu o stâncă pleşuvă
în vârful lui.

Ţara e o pasăre
cu aripile albe,
iar Eu un vultur crescut
în cuibul ei.

Ţara e un volum cu versuri
de pace şi libertate,
iar Eu o poezie eroică
la începutul lui.

Seva vieţii

Sunt implântat în pământul acesta
şi-mi trag seva din oasele străbunilor mei.
şi dau sevă lăstarilor mei.
Nici o furtună nu-mi poate smulge rădăcinile
adânc înfipte-n cerul părinţilor mei
Şi nimeni nu poate distruge mugurii mei.

Trandafir spinos de dragoste

Îi îngheţase cântecul în gâtlej
tiranizat de blândeţea femeii
Lumea dăduse foc
în noaptea de sentimente
iar sunetele stăteau
nemişcate pe rouă

Bărbatul rezona
şi gândurile sale cutremurau casa.

Eşti atât de singur pe Pământ...

Tu, Bacovia, cu muza delirând
Mereu te urmăreşte-un gând
Să trăieşti o viaţă putrezând

Pe vreme de toamnă şi boală
Când noaptea se lasă murdară, matoală,
Târziu în cafeneaua aproape goală

Frumos creezi stihuri de pociumb
Plin de jale, ca un tăciune în porumb
Nefericite poet plin de ploaie şi plumb!

22-23 aprilie 1993, Pheonix, Az., S.U.A.

Simfonie în lemn de nucă

Junglă spartă de umezeală
ca o sahară
Ger amărui de te ia cu călduri
Frigul fuge
Şi mângâi genunchii
goi ai păsării năuce
ca Nietzsche.

Nu călcaţi pe versuri!

Îngenunchiat să pup tălpile argilei
Stânca mă plânge cu scurgeri
Şiroaie se zbat sufletele corp la corp.
Fulgii de nea devin un fel de
zăpadă de ploaie.

Nu există timp, ci existăm noi.
Dacă planeta s-ar învârti invers
s-ar da vremea înapoi?

E toamnă în sufletul meu...

E toamnă în sufletul meu
Şi plâng castanii cu frunze.
Mi-e inima un larg deşeu
De pete amare în zâmbet.

Pe drumul serii de cenuşă
Inundă tristeţea sorţii.
Măreţe visele înfrânte
Mă plouă-n casele cu morţii.

Iarna în deşert

Soare la 72* Fahrenheit.
Şerpi. Cactuşi.
Computere saudolari.
Arizona. şi ah!
Nu mă doare burta
De alţii
Ci sufletul de părinţi.

Dincolo de ţară

Un întuneric de nu-ţi vezi
sufletul în preajma poezici
Şi cu cât te depărtezi înspre noapte
ajungi mai aproape
de mormântul lumii,
numit uitare.

Arizona, iulie 1990

Eliberat de searbădul trecut,
încărcat de-un viitor nebulos,
acest exil continuă -
Of, Americă, ţară a tuturor contradicţiilor,
mamă apatrizilor, transfugilor, şi neadaptaţilor?
emigranţi totdeauna în ei înşişi,
ce contează pentru tine
o viaţă în plus, o viaţă în minus,
şi acest destin al unui refugiat?
Nimic, decât un grăunte de nisip
pe fundul oceanului -

La cota cea mai înaltă a disperării

Cuvinte rezervate, adversare ale puterii, cerşesc pe la colţurile literaturii.

Cavalerismul se află într-o mare criză de acurateţe.

S-au pus impozite pe vorbele de duh, plătite în ani grei de ocnă.

Lanţurile tezelor partinice au înfeudat ţara de la un cap la altul.

Spiritul, instigat la evadare în irealitatea imediată, fost-a încins cu doage lucitoare de promisuri şi lozincării.

Logica s-a întors pe dos, lovindu-se de stăvilare samavolnice.

Conştiinţa s-a înşurubat în coloana vertebrală a vidului, temperându-şi independenţa, mulându-se în matricea ideologiei înguste, strânsă în chingile plenarelor şi conferinţelor inutilului, exilată în ea însăşi, străină sieşi, adezivă inumanului.

O teorie obscură dar opusă obscurantismului, transcedentală dar contrară transcedentalităţării, îndesată abuziv şi de aceea rară, neînţelegând cu bunăvoinţă inteligibilul, ancantizând mediul din jur conform doctrinei manifeiste: lumea este guvernată de două principii: al Răului şi al Mai Răului.

Scufundarea eului într-un colectiv depersonalizat.
Derâderea creaţiei individuale
Controlarea periodică a sufletului
Timpul ferecat într-un buncăr
curge ca o picătură de apă clocotită
A fi înseamnă o luptă permanentă
cu a supravieţui
Realul transformat prin reducere la fantomă
Ateism iconoclast
Durere invizibilă
Ură drăgăstoasă pentru semeni
Ideologie brută
Suferinţe neinventariate, neidentificate generale
Genocid spiritual
Cădere în gol

Ţin periodic un jurnal de suferinţe metafizice,
durerii ireale şi neconvenţionale,
şomer în poezie
cu sentimentele mutilate
murmurând trăirea aparentă
recluziunea-mi lirică
în temniţa grea a sufletului,
etosul românesc diasporizat în

insule de civilizaţie străbună prin lume,
stagiune de chinuri suplimentare,
variaţiuni timbrale la unison ale unui întreg popor
voluptatea înfrângerii morale pe toate planurile
aşezaţi dincolo de marginea bucuriei
un Chopin Român conduce marşul funebru al ţării
spre cimitirul istoriei.

Rugăciuni forţate către partid
rostite-n genunchi
cu lacrimile iluziei şiroind pe obrajii de copil.
Pasărea cu moarte pe aripi dând târcoale luminii,
nu mai există soare, ci un Nietsche Comunist
S-a răsculat din groapă plânsul Kierkegaard
disperându-se încă o dată
Liniştea se află în agonie amară
Tăcerea artificială miroase a rugină
Şi orele imuabile cu nisip în gură
Aşa grăit-a Zarathrustra!
Impersonalizarea oricărei tendinţe de a ieşi
din vâltoare tulbure
Intangibilul razelor de lună în infernul local
Zorii zilei, care nu vor să se arate,
Dimineţile noastre ameninţate cu dispariţia
din cauză de exces de lumină
Voi interzice din lipsa arşiţei roşii
Regimul şi-a făcut din religie o anti-religie
Închinăciuni în faţa zeilor pământeni
ai familiei prezidenţiale
Narcisism tenebros încurajat de putere
Cârtiţe care râmă oarbe în subsolul tezelor,
ieşirea la suprafaţă este fatală
Liliecii de noapte prin beciul cuvintelor
Labirintul birocraţiei de stat,
dig în contra personalităţii
Ne smulgem ochii din neplăcerea
de a vedea diferit
Ne trăim auzul prin strigăte de murire lentă
Terapeutica obişnuirii cu imaginarul
Nebunia literelor nebune ale nebunului şef
Suprarealism în locul realităţii

mersul pitic
mersul pe brânci
mersul culcat în faţa dictatorului
mersul de unul singur
mersul fără picioare
mersul animal în patru labe
mersul oprit pe loc
mersul în turmă
mersul nemers pierdut în neant
mersul în cap pentru a zări lumea acefală
mersul pe burtă
mersul în mâini pentru intimidare
mersul în umbră
mersul ca racul
şi mersul călare al piticului tiran pe cocoaşa ţării
mersul încontinuu spre lada de gunoi a secolului
călătorim spre centrul imposibilului
vântul spulberă pleava societăţii.
A fost atins pragul de jos al suportării umane
Firul subţire al istoriei roşii se va întrerupe
Oameni noi
oligofreni fără memorie, fără creier, fără conştiinţă,
dramă colectivă creată de un autor autoritar
cu lexicul restrâns
idei servitoare
minciuni ale minciunii mincinoase
cetăţenii îşi găsesc o formă de inexistenţă
structura unei republici nestructurate
năpădită de buruienile prăfoase
hagiografia infinită a conducătorilor ineluctabili
prin sacralizarea impudicului
realul este mai puţin real
arta mai puţin politică
iluzia mai voluminoasă decât iluzia
tabuurile sunt mai tabuuri
hârdaiele ideologiei vărsate în capul oamenilor
conducătorul este Dumnezeu
căruia îi aparţine adevărul
nimic altceva nu este adevărat
simţuri necarteziene

excesul poliţiei de cuvinte
ne luptăm ca George Bataille
degeaba Gheorghe Bătălie contra morilor de vânt
încercarea ideatică persuasivă
alcoolism verbal la îmvătaţii de putere
mirosind de la o poştă a propagandă
uşoară, filmată brutal,
populaţia distribuită într-un teatru grotesc
dirijat de-un regizor dement
personaje care fac figuraţie prin viaţă
imagini halucinogene
monştri umani coborând scara
evoluţiei biologice
animale umane
doctrină în cizme naziste pe străzi şi şapcă albastră
artileria festivă a sloganelor
şi omagierilor nemeritate
proiectile de vorbe lipicioase ca dâra de melc
singura cale de urcare fiind căderea
drumul în contratimp al timpului individualizat
fericire improvizată
înlocuitori ai veseliei mărunte, cotidiene,
teorie fatală şi hilară
viaţa metamorfozată în moarte
din chiar timpul trăirii
analfabeţi autoproclamaţi profesori doctori ingineri
genii cu mintea încălţată de jugul puterii
voinţe descompuse ca balega
între delăsare şi ignoranţă
poezia chinuită în colivia partidului
cântă cu glas dă stăncuţă
nu mai are loc nimei de nimeni
explodează orice ieşire din sine
deposedări de manuscrise şi gândire
tulburarea tulburaţilor
îngheţaţi pe canicula răcnirilor de la tribună
amoralitatea circulă pe străzi cu viteză ameţitoare
cozile literelor sunt îmbârligate
ideal înceţoşat dincolo de istorie
îngusta licărire a speranţei
fumegând înăbuşită de trăciuni

vuietele sufletelor moarte în crescendo
prizoniere ale lor înseşi
încetinirea meditării independente:
urgenţă de extremă urgenţă
toxicomania şedinţelor de partid
inutilul despre inutil
Ridoase prelegeri senilizate şi anodine
biografii inventate liderilor conducători
agresiunea pasivităţii generale
guralivi muţi
farisei la toate colţurile istoriei
lumi şi antilumi sfruntându-se
jilava spiritelor eretice
şi poarta-albă şi aiud
se cufureşte conducătorul
izolare interioară înlăuntrul celei generale
ne iese pe nări
trădarea de sine
a dat cu molima-n versuri
rebeliunea împotrivă-ţi
reducerea consului de libetate
politica ne înconjoară inimile
cu santinele în foişoare
ariditatea prezentată cu afecţiune
divagaţii în jurul inaccesibilităţii
nelămurirea explicitului
scriu încordat, egal cu absenţa mine-lui,
dincolo de atenţia supraveghetorilor
circulaţiei sângelui
delegat la facerea poemului
din el însuşi pentru sine
în cazarma de piatră seacă
acaparată de militarii literelor
blocarea arterelor sufletului
şi respiraţiei poetice
anormalizarea cotidianului
demolarea inteligenţei
violarea poeziei
obscurantismul directivelor clarvăzătoare
investitori ai fricii
nerentabilitatea industriei nerentabile

plasa ideologiei totalitare
intolerarea tolerabilului
locuitori de câlţi cu spatele îndoit
vorbind acasă în şoapte
popor de oameni îmbolnăviţi
de teroarea care pluteşte în aer şi invizibilă
disperă fiecare cum poate
interiorizând gesturile exterioare
există două lumi separate de un trup vlăguit
gerontocraţi sclerozaţi care au uitat să mai moară
sufletul viu îşi retractează flacăra
ca melcul un corn
surâsuri infestate de tristeţe
pe buzele vânăte, arse de dor,
autoanchetare
hiperealism utopic
aluviuni ideologice la tot pasul
imitaţii din ţara vecină
exterminarea cuvântului
incisivitatea mediocrităţii ambiţioase
emanciparea suferinţei
demnitatea urâtului şi a minciunii
morfologia bombastică
pustnicie colectivă
păianjenii discursurilor oficiale
o disperată invizibilitate ne înconjoară
în locul educării se practică reeducarea
osmoză continuă între adevărat şi fals
şi omeneasca neomenie
idiomurile limbajului de partid
„nimeni nu are dreptate"
parafrazându-l pe Hegel,
„nimeni nu ştie"
„nimeni"
„universul nu este contradictoriu"
negându-l pe Lupaşco,
„adevărul este unic şi partinic, nu infinit"
i se recunoaşte iraţionalul
promulgat de sistemul social,
dar nu şi de Kierkegaard, Nietzche ori Bergson
înaintăm către alţii

embargou spiritual
ieşirea din estetic
autohtonizarea internaţionalului
protocronismul sicronismului
marginalizări, înzăpeziri, inundaţii,
cutremurări de oameni, incendii,
dezarticularizări, goliciuni guvernamentale,
exacerbări,
arii baroce prezidenţiale
glasuri stridente
văieturi din fundul pământului
sentimente forţate
împingere în imposibilitate
minţi înceţoşate
descentrări morale
exotism local
emoţionalism prefăcut
colecţionarii de eşecuri
expoziţionism ridicol
împleticiri verbale
instituţii ale fricii organizate
învrăjbiri regulate
nesolidarizare în masă
furtuni sociale se sparg în jur
sfârşitul în continuă sfârşire nesfârşită
ediţii de opere incomplete şi ponegrite
impedimente artistice revocate
demonismul discursurilor
abdicarea conştiinţelor neramolite
excese ideologice însăilate
o statistică incandescentă
ipocrizie răguşită
tomberoane de idei
în faţa Ministrului Justiţiei
injuste
călătorind la capătul infinitului mic
prin subterana gândirii ambigue
homo animalicus
îngudurat înspre partid
aplauze forţate
aplauze dirijate

aplauze înregistrate
aplauze la scenă închisă
trece Nebunul
în calcaşcă de seară
e noapte în sânge
şi plouă nemilos
ferestrele sufletului se dau
de ceasul morţii
bate orologiul pendula de trei ori
plapuma caldă şi perna
sunt scoase de vânturi
„flămânzi şi goi şi asupriţi
„ne-au pus pe umeri cât au vrut,
„şi ne-au scuipat, şi ne-au bătut,
„şi cine noi le-am fi fost
trece Nebunul
ca o fantomă
Sirene în stânga
Sirene
Sirene
Mâini cu căţuşe aplaudând
În primele rânduri ale disperării
defilează tineretul
în lanţuri,
miliţia luând măsuri de protecţie
a represiunii disimulate
Tribuna înaltă a imfatuării prezidenţiale
Carcera ideilor populare
Intimidarea cugetării libere
Cetăţeanul învaţă să se urască pe sine însuşi
învaţă
să se automaltrateze psihic
învaţă
să-şi anuleze dorinţele şi pasiunile
învaţă
să se înfrângă pe sine
în favoarea regimului
învaţă dincolo de raţiune
TRECE NEBUNUL
CA O FANTOMĂ
SIRENE ÎN STÂNGA

SIRENE
SIRENE
MÂINI CU CĂTUŞE APLAUDÂND.

mai-iulie 1989. în lagărul internaţional de refugiaţi politici din Istambul. Turcia

Cântece de mahala

Ţambala (ba) giu'

Gâţu face el pe nagâţu
- De ce?
- De hoţ!
- Te dai grande, Brande?
(Cine-şi pune mintea
cu nărozia lui?)
Zii, mă, cu foc
făcut boboc
...Şi cânta de troseneau pietrele -
de mama soarelui... re... lui...
Muzică sifilitică
mistică
de compozitori nebuni
„Ho-pa ţu-pa
„Ho-pa ţu-pa
„Te-ro-riş-tii stau dea-su-pra
În vreme ce ploaia cădea
în nas
de-i mergeau fulgii
la picioarele goale
ale ţambalului
Iar
Ţiganii jucau malagamba.

Bagaboanţa

Sunt cu corespondenţa la zi
Sunt cu iubirea la moarte
Mă prinde-un sooomn
de şapte cai putere
şi trei vaci cu lapte
Nafura mă-sii!
m-a păgubit
de-o pereche de pumni
Atât de nasoalăăă
că nici nu-şi dă seama
dar spurcată la gură
(m-a pupat pân' m-a albit)
c-o să-şi facă seama
Şi la şură
tot ranchină
Piele goală
bagă-n oală
Scrie poezii greşite
Fuge de îngerul păzitor
ca de dracu
Îţi stă-n gât
Te ia-n furculiţă
ca o meliţă
Nu că bea, ci le rupe!
Te joacă cum vrea ea
Şi umblă cu fofârlica, Nelica
Muiere cu ifose
ori tifose.

Poveste

A fost odată un om
care a murit
... Şi s-a terminat povestea

Ciorovăială

Păi, dacă-i bal,
bal să fie, nenică!
la o adică.
Ţi-ai luat-o-n cap, hai,
vrei „mălai"?!
Prost, mă, de dai
cu bâta-n baltă!
cobori la prima haltă
Ce vorbeşti, ţâcă, te joci
cu Tencurci?
am o ură pe vooiii...
de vă scuip în faţă!
Faci garagaţă?
Din ratare în ratare
ajunsăşi la afîrmare
Să te trăznească Dumnezeu'
dacă nu minţi!
Am mai văzut eu
de-ai ca tine,
Mărăcine.
Lepădături au fost, sunt
şi vor mai fi.
Bagă, lepro, în stomac
ca-ntr-un spital de urgenţe
la reanimat
Fiindcă vorbim împreună
şi ne-nţelegem separat.

Marghioliţa

Fi-r-a închinat de fată
că nu mai fată odată
Mi-ar sări şi-n cap pe prund
are foc la fund
Spilcuită ca un ghimpe
te-nţeapă când e fierbinte
Chichineaţă
Gâgâlice
s-a puştit
s-a mierlit
s-a băbit
s-a beştelit.

Moaca dracu!

Bei până pici pe brânci
Îmbuci până te-neci
Stai mai uşor, tăticule,
Să nu deraiezi

Adicălea
ce mă-sa mare
Ai dat cu tifla
şi te-ai năzurit?
Mie-mi place omul om
şi porcul porc...
sau fript!

Ah, mâncate-ar nenicu-uu
Ţi s-a uscat buricu-uu?
Iar eu cad de fraiei
    de tembel
    de joi
    de popa prostu
Nimeni nu-mi mai ştie rostu.

Mocofane

Biet hapsân
cu frînca-n sân...
Poţi să te-arunci în cur şi-n cap
nu-ţi mai cântă-n strună
Te-a lăsat cu ochii-n soare
ca pe-o scofâlcită prună.

Şi-am strigat în biserică
    e tot un drac
Minte ca o cratiţă
(Pf, ce chestie!
Pardon de expresie)
Nu se dă cu cărămida-n piept
Se-ncolţeşte-n frac
umblă desculţ de zaharia stancu
    şi nu-i apt
    l-am prins în fapt

Orăcăiala

- Ladies & Gentlemen,
vă poftesc să luaţi loc în
discursul acesta ologul
care-şi sterge bocancii de nămol
pe faţa dv.
Nu importă ce sau UNDE,
ci exportă CUM
Soluţionaţi problema,
problematizaţi soluţia!

...Senatorul mustăcea
fără mustăţi
din ce în ce mai animat
şi mai animal
cu obrajii de culoare
rinichie, ridichie
gata să gesticuleze
ori testiculeze

Din primul rând, la urmă
un bărbat barbar
îi strânse cordial mâna
într-o menghine ruginită.

„Bleomangri cu picăţele“

Îmi cer scuze de la muza artelor
pentru bătaia de joc
la pantof
Fac şi eu ce nu pot:
literaturizez neliterarul
o nemaiauzită vedenie
izbândită
Sunt lipsit de cultură
agricolă
specialist în cultura de in:
in-cultura
Mi se aduc vine şi vine
dar stau pe vine
că speranţa vine-vine
Distrugând tipare
creez de fapt alte tipare
ce multiplică multiplii mulţi
şi sfârşesc sfâşâind sfetnicii.

Pe ecrane în curând
versuri întoarse pe dos
la capăt de rând.

Tovarăşe POPĂ,

Un derbedeu acru la mutră
şutră
ce mănâncă de post cu dulce
la răscruce
Slujitor fidel
Slujitoare fidea
(nu e mută, dar se mută)
Trecător şi trecătoare
prin lanţuri de Carpaţi
pe drumuri nedrumuite
Pocăiţi şi pocăitoare
cu creieri sau greieri la cap
nu au poftă
s-aibă poftă de-nchinat
în Calafat
cu un pas în impas
Oameni cu păr rar sunt deşi
spâni şi spini
cu colace
în cavou la cimitir

Ostenească-se în pace!

La o bârfotecă

Ieri „nexam" azi nimic
Şi. tipă-tipa.
ne-a atras atenţia tipa
la buric
pe când îşi dezbrăca rochiţa
rândunicii
Ah. ce joardă!
De-atâta dragoste
am făcut febră
la inima din partea dreaptă
şi atac de... coardă
Ploua deasupra noastră
cu semnu-ntrebării
Pantelimon băga inverse
pe direct
fără să se mai ferească
Ce panoramă eraaa
stâlp de cafenea!
Îi umbla mintea cu sorcova
morcova
Avea gagiu o pereche de coarneee
Scara a ţinut un recital
de prostie
la marea ştiinţă
I-a băgat în boală
pe toţi canceroşii din pavilion
Şi-a plecat
ca să aibă de unde se-ntoarce
în batalion

Puşlama

Ma-măă doamne...
o ia pă de fe me ie
de scapără scânteie!
Sparge lemne-n două
E o paraşută
şută
şi ciufută
se cunoaşe dintr-o sută
Putoare ordinară
însă ce sprinţară
Leneşă de bufneşte
te prăpădeşte
bufniceşte
Cu fund obraznic
trainic
groaznic
Îmbrăcată la o mie un pol
din topor
Păsărea păsărea
da-r-ar boala peste ea
Se suie pe casă
(nu poate pentru ca să.)
Bulangie, o... ho... hoo, bulan-gie!
- Hai sictir, fă scârba dracului.
du-te-n sărăcie.

Nea Mărin şi Ţaţa Veta

- Bey Mărine, bey
papă-lapte
şi papă-mujdei
Afemeiat
Afumător
Abăutor
Te-a lăsat vederea te-a lăsat
muierea
Te-a fost încornorat
împărat
Şi-a te-a scărpinat
în scărpinat
Stema-ta ne-ste-ma-ta ce estima
pe un şezlong şezândă
ascultând ştirea curândă

- Veto, eşti în chinurile facerii
unei supe cu găluşte
fără muşte
Dintre toate zemăturile
cea mai bună-i carnea friptă -
mai să-ţi lingi şi gurile!

Piţipoanca şi gorobetele

- Fecioaro goală fecioară goală
de orice cunoştinţe
înaintează-ţi demisia
de la viaţă
cu silinţă
pocăinţă
Zacialo,
fi-r-ai aşa şi pe dincolo
diavolo
şi picolo!
Bolnavă este mama
dracului
şi te bate la cap
cu ciocanul
baibaracului

- Grăsane, ai o mare slăbiciune
neagră pasiune
la femeia snoabă
roabă
cu ruşinea plină de scârbet
şi şerbet
alburie-n partea-ntunecată
înmatriculată
Nu mai pregeta, opreşte focul
inimii ei
şi stinge lumina
cu pricina.

Madama

Este bună şi este iarnă
tropană
pitulice cu goarnă
când o apucă bâţâielile
şi cotigăiclile
închide yala de siguranţă
fără nici o cleanţă
fără siguranţă

Înainte de înainte
din vârful capului
până-n vârful capului
Înapoi de înapoi
de la burta calului
pân' la coada iepei
Bâbâlici
şi-a chemat femeia lui
de servici
L-a zăpăcit de cap
şi de proţap
Ca să-şi facă damblaua
i-a tras cacialmaua!

Nu-s cam bolânzii
fumurile astei iubiri târzii
în sala cu inscripţia
«Fumatul interzis»
la propriu-zis?

Poezie de 5 lei

Dedic aceste rânduri
câinelui meu Felix
şi scaunului de la bucătărie

Mama mare este mică
şi-şi face de cap
o tichie cu funtică
Tata moşu-i tinerel
piticot
cu antricot
S-a lovit la mână
şi-acum îl doare-n cot!

Mama mare are-un ochi de sticlă.
Iar celălalt de pisică.
Tata moşu un picior de lemn.
Şi-un cozondrac solemn
consemn.

Criza de criză

Cine mă zbate în zbatere
La gatere
Fuga de fugă
Ca o meduză
Şi timpul de timp
În anotimp
Furtuna de furtună
Boarfa mătrăgună
Vaporul de vapoare
În colindătoare
Şi gândul de gând
Tot fremătând.

Zbanghiu'

Mârrrrrtaaanuu
chioranu
Amorez
fără nici un chichirez
la baba face cioace
gheoace
la baba
laba
S-a dus cu şchioapa
treapa-leapa
unde-a dus şi mutu iapa
Donchişoniadă
Şi-a mărdăfuit-o
siluit-o
pribegit-o
nenoroc_uit-o.

Baladă pentru o romanţă

Iubito, eşti urâtă
câţă
cu galben la ţâţă
dansezi în nemişcare
cu neruşinare
toată
roată
(Ştirbă,
scârbă
învârte sârba)
Sus materialu'
şi pulpanu'

confidenţialu'
nupţialu'
Nu mai vrei pentru că vrei
o duzină de cercei?
Fost-ai lele cât a fost
fată mare
în urechi
fără de perechi
Ai ştiut să nu mă mai păstrezi
şi-n burniţă putrezeşti
cu paşi de velură
pe măsură pe măsură
Hai să ne vedem poimarţi
în marfarul de Galaţi
Că-mi dau viaţa pentru tine
altei drage concubine.

Mamelucule!

Fi-ri-al dracu tu de drac
ai băgat-o iar pe crac!
Prost, mă, dar îngăurit
cum te-a-ngrămădit!?
Ce şmecher
fraier
într-un foaier!
Ridicat
pân' la căderea în păcat
Bă, dovlete!
băte-te cu un orbete
cu căciula de perete,
carcalete.

Nu eşti din ăla hulpav
hlizându-se dulceag
lingav
Ci bubos şi păduchios
tuberculos

foarte tată mămicos
şi chichiricios
Gras ca un porc -
horc!
Iar când faci o boroboaţă
dispari ca măgaru-n ceaţă

Împlimbă-te de colo-colo
solo -
piano
spre cazino
ca un impresario
Alo? Alo?
mormoloc cu breloc,
că-ţi dau una peste bot
de te-nvârţi în loc -
cum nu mă vezi şi cum te văd,
aprod!

(Se făcuse ca de ceară)
Ura, golane, şi la gară!

Paradoxism

Când apar, când dispar. Ai
dracu şoşoii!
Noaptea ca strigoii.

- Veniţi cu noi pe programul doi
să-i dezbrăcăm pe cei goi
Zi de relaş cu adălmaş
Să le dăm tot ce n-avem
Să-i trăim cum nu putem
Bineînţeles că n-or să înţeleagă
alde Mitră beşteleagă huidumacă bleagă,
teleleu
fără nici un leu
Să le-arătăm cum se cumpără
pe gratis
potatis:
cu schepsis... prin catharsis
Cum se percep impozite
şi pe lipsa de avuţie
neghioabă sărăcie
pe idei
şi condei
Răutăţi simpatice,
scolastice
epi-gumilastice?

Totul converge spre divergenţă
degenerescenţă
catehism
c-un înalt grad de neprofesionalism
ce îmbină inutilul
(sterilul)
cu neplăcutul
(rebutul)

Geambaşul de cai

Amărât,
şi-o duce bine.
îndrăgostit de tot ce e urât.

Minte
de dragul adevărului
alminte -
fără nici o minte
Speră să spere
în avere
Ei, drăcia dracu'!
dacă suflu într-acolo
îl înec fără colacu'!

Bă, sulică frânaru,
ţi-ai potcovit armăsaru?
Diliu Deliu!
căzu pe gânduri
într-o groapă
zoapă
de-şi sparse căpăţâna sa păgână
mizantroapă
îşi rupse hainele de pre dânsul
insul
dinadinsul
Are cineva ac
de cojocul lui
pentru cârpit şi tivit?
că te-apucă plânsul.

Ţoapa

Are şaişpe ani şi treaba ei
pupăza din tei
I-a crescut gogoaşa cât ligheanul
mogoroaşa
- Cu soroc hai noroc
şi La Mai Mare
în burtă.
Că la mine este scurtă.
Ce să te faci tu cu pârţoagă de copil
febril
vodevil.

Trage tare, pelivane, dă-i bătaie!
Dă-i bătaie
la nevastă
cu năpastă vastă castă
Mă-sa umblă şi ea creanga
o să ţi se rupă ranga

- Iote, fleoşc!
ca vânzătoare la un chioşc
sărişi de buric în sus
intrusă în trolebuz
Soţie de soţ
cu clonţ
şi-albastru de cârlionţ.

Romancero

Cicero
cânta un bolero
angro
în metro
cu temp
allegrò
da capò
şi chiminò
la piano
în-extenso

Apropo,
n-aţi văzut un cal maro?
sau caro?
oooooooooooooooo
Pro
încotro
şi dincotro?
(«Aroso amoroso»)

Mementò
incognitò
in duetò
Bra-vòoo!

Sâc! Sâc!

Ţâr,
pâr,
că câr
că mâr.
Vârrr
şi... sbârrr!

Hudubâşti
ţâşti.
Hârşti.
Psst
Ssst
Ţsst

Măi,
păi:
zii!...
dii!...
nii!...
Vaai,
haide-hai!

Poc boc
Rop-op-op
Trosc pleosc
Bab-bum
Scârţ,
şi pârţ
tranca tranca.
pân' la... fâsss...!
vâsss...
...Î-uuu
Bâ-uuu!!

Fleorţotina

Gagica zice nu, viperă hâtră
ce te-ntărâtă
Balachie,
crezi că s-a scăldat în apă vie
Are femeia pe dracu-n ea. Şi craci
şi sâni
lunecând printre mâini
şi şold
lunecând printre mâini
şi şold
înghiold
Dată-n moaşe-sa pe gheaţă...
şepcălioasă
glorioasă

- Iar tu stătuşi ca un popândău,
hăndrălău!
Chel de blond şi
vagabond
pe mapamond
Târâie-brâu
lălâu
Of, bleandă,
rupe-ţi-aş o glandă.
Mişcă-te iute, nu mămăligă,
cotigă!

(Se enervă ca un mormânt
trânti căciula de pământ
Turmentat de cap
Esculap)

Barabulă

Ai sfeclit-o, vito!
Rămas paf
în praf!
Te-a lăsat cu deştiu-n gură -
puturoasa murătură
Cumnata
ti-a făcut bucata
de slănină
la cantină
Îţi deteşi în petec, hâă?...
ca un bezmetec
Eşti un jeg
de pe vârful unui nas cu neg
peceneg
Musca îţi patinează pe chelie
când te duci la frizerie

Vorbeai în dodii
despre negre zodii?!
Că te-am luat la rost
pe de rost -
bastard
filozofard,
revanşând
lombard
Mă doare-n şpiţ,
chibiţ
dacă ai ambiţ
ori la pantalone şliţ
cu jiţ!
Să nu mă calci pe nervi
cu maşina
că-ţi umflu bambina!

Poezie de Ilie

Un pom şi-o poamă
un **OM** şi-o **OAMĂ**

O cheie şi-un chei
O **FEMEIE** şi-un **FEMEI**

Un cocoş şi o cocoaşă
un **COŞ** şi-o **COAŞĂ**

Fata şi-a luat un făt
o **DATĂ** şi un **DĂT**
Moşul şi-a luat o moaşă
un **GALOŞ** şi o **GALOAŞĂ**.

Monolog

- Ce mai faci?
- Nu aşa bine ca tine.
- Răcit? De ce?
- D-aia! M-am culcat desculţ!
- Vai, cât ai albiiit...
- Nu-i adevărat, părul meu aşa a fost zăpeziu dintotdeauna, şi-acum a-nceput să se schimbe... uite, pe-aici lângă perciuni câteva fire sunt negre.
- Ooo, dar ai îmbătrâniiit!
- Păi, eu nu stau degeaba ca alţii, eu îmbătrânesc...
- Mai trăieşti?
- Din păcate da.
- Cu cine?
- ...!?
- Credeam c-ai murit.
- Deh, am uitat (!)

Băi, Melinde!

Te salut şi n-am cuvinte!
Neam de volan
şi ciocârlan.
Să bagi bine la cap
şi capac
Aştia scuipă pe tine,
tescovine
Tont de bubui! Suidui!
În munca de pălmaş
bublucaş -
la oraş
chiriaş.
Eşti ca mutu-n târg,
nătâng.
De văzut vezi, de mâncat
miroşi
la taraba cu gogoşi.

Ţi-ai luat o coţofană de nevastăăă...
grasăăă
de o sclifoseală crasă
Se leagă de orice chichiţă.
japiţă!
şi gaiţă
Se-ntinde ca râia,
momâia.
Vrea să aibă conştiinţa datoriei neîmplinite dinainte.
Iar tu, săracu, nu ştii pe unde
să scoţi cămaşa
(pe ascuns
pe gât în sus).

Gâgă

Eu vorbesc, eu aud.
până asud
absurd
Că te găsesc toate bolile!
„Ó-le!" năvăliră ştirile TV.
Te-ai pitulat rău rău
mogâldău
în bulău.
Când te simţi bine, desenezi.
acum decât vegetezi
Învăţat cu năravi
jilav?
scoţi sunete ca un gângav
puhav
Cine sare pari mulţi
şi abrupţi
îi mai intră (căscăund)
câte unu-n fund!
profund
Ai băgat-o pe mânecă
la pantalon:
ţi s-a rupt un buton.
Că te luai belea pe cap,
piele scorojită de copac.

„Tiugă pui, tiugă răsare.
„n-o să iese tâlv!
află putregai lasciv
de stârv.
Şi tu te căzneşti c-un brici
din rahat ca să faci bici?!

Şmecherie cu chitie

Te băgaşi ca musca-n lapte,
Nea Matache!
O brodişi bine bine -
ca rudarul
care calcă-n strachine
îţi coace mintea câte una...
ori două pulpane pe grătar
cu jar

A-ntâia
ţi-a ieşit meşcheria
L-ai luat ca din oală
pe Ghioală.
sfârâia inima-n el
de Muşcel

Să te scalzi în apele dumitale
cerebrale?
Calcă peste tine, domne,
dar să faaaci!
de-ai şti că mănânci pământ.
să tragi... să zaaaci!!
Ţi se rupe mădularul de ortaci

Miti lu' Titi

Nu mai bălmăji
în răchi
Orice învingător
are înfrângerile sale,
normale,
Poate să fie şi Christos
grandios

sau pitic şi venetic
îi iei gâtul, neică,
în sus
de la buric!
Nu lăsa pe astăzi,
câine,
Ce poţi face mâine (!)

Se piti
se sfârcâi
şi-o zbughi
Miti -
aşa de sanchi!
Mâncal-a-ar păduchii
rărunchii.

Păguboşi buboşi

Amărâţi cei amărâţi
încuiaţi ca caii.
Sclavii sexului. Ţinuţii
sub papuc
la balamuc -
Îi ia gura pe dinainte
şi bodogănesc pe dinapoi.

Se dau de ceasul morţii
morţii.
cu inima-n palmă
de-a valmă
sudalmă
Li se face judecată dreaptă
la Sfântul Aşteaptă!

De-a ţiganiada

lui Ion Budai Deleanu

Fâlfăcosu o chicat pe 'Ntunecosu.
Se zbătea şi nu ieşea
Tot mai rău se adâncea.
Şi l-a văzut Spăimătosu
Şi-a fugit la Zângonosu
Şi-a-nghiat pe Salvadosu
Şi-a venit Salvadosu
Cu barosu
Şi-a bătut pe 'Ntunecosu.
Dar degeaba
Că Fâlfăcosu
S-a băgat la Adâncosu,
Şi Răspărosu pândea la Gardirosu
Lui 'Ntunecosu.
Şi când a ieşit Fâlfătosu
L-a-nhăţat Răspărosu.
Şi Spăimătosu
S-a zburlit la Salvadosu -
Bolborosea şi se-ncăiera.

Dorule, măi, dorulache!

Vin' la mine pe şestache...
Hâţa, hâţa, hâţa
se dă uţa
fâţa -
Când vrea Nuţa
Nu vrea Vuţa
(Mangafaua
creşte ca purceaua)
Iar când merge Daravela
Atuncea adoarme Nela.

Haimanale

La muncă, golani,
Nu cu ochii după bani!
Macarie, du-te mă-n pocanie!
Te mănâncă sub limbă, hâ?
ori ţi se strâmbă,
tălâmbă!
Tacă-ţi cleanţa hodoroanţa,
pezevenchi
cu foflenchi
Te-ai simţit şifonat
ca un moskvici tamponat?!
Arde-l, Mardale,
dă-i la gioale.
e cheaun
pe ceaùn.

Alb/negru

Un alb devenise negru.
de supărare
(un alb care făcea un mariaj alb)
ca să obţină viza
când pe nime' nu viza

Un negru devenise alb.
de supărare
(un negru care cumpăra la negru)
luat la parol:
pass parole?

un alb-negru
şi un negru-negru.
un alb-alb
şi un negru-alb.

Ce trufandale!

De trei lulele,
machiavele.
Cine să stea la fundul lor
mare
plin de bălegare?
La şpriţ
şpriţate -
cu sifon
sifonate.

Se strâmbă ca toate visele
ulisele
Nu s-au prins -
n-au mâncat lapte covăsât
dinadins

Umblă cu minciuni
şi troaca zdup la gărgăuni,
cu tăciuni împrejuri
şi sperjuri

Aparte
nu-s doxa de carte
în vreo parte

Jigodie ordinară

Nu mai face nici o brânză.
E o mânză!
Am prins-o albastră, roşie...
bătută.
Bagă viteză-n ea
Sulescu ăla cu Mânuţă
Ce se mai pupaaau...
ca porumbeii -
cioc în cioc
la fiecare stop,
parpandeii.
Baborniţa leşina cam
de plăcere,
vere!
Se umfla băşica-n ea
necheza şi necheza
Îţi pui mintea cu-o năroadă
când ţi-o-noadă
tăfăloagă?
Vezi-ţi de mucii tăi, copile,
şi mai trage-i cu torpile!

Antichrist

Te-nţelegi cu dracu!
vârcolacu...
Aşchimodie de om
bând rom
E sărit de pe fix
la fix
Bocăne şi troscăne
ca ăl smintit -
şi pleoştit
nesocotit

Ce-i lipsea prostului?
tichie de mărgăritar!
la anticar
De-l scuipi în ochi să nu-l deochi

I-a pus picioru-n prag
Nădrag
L-a zvârlit ca pe-o măsea cariată
deîndată
Se cufurise pre dânsu
pretinsu
Culcat cu faţa la cearceaf
de-a rămas paf
şi epitaf
Sculat cu fundu-n sus
ursuz.

La şatră

Câto, câto, pe mălai
Ce mai fată căpătâi!
Mă lovi calu cu copita
Şi damblagii lângă Rita,
Să n-apuc zâua de mâine
Ca un jigărât de câine.
Fi-r-ar iacacui
În burtă îi făcu cucui
Că e neagră şi lălâie
Ucig-o fumu de tămâie,
Şi nu e de nici o vază
Domnu vază-o-ar s-o vază!
Ah, bătu-o-ar necuratu
Că ne cafti şi amantu -
Să orbesc eu dacă mint
Să n-am parte de mormânt.
Alege-s-ar prafu şi pulberea
Că-mi mâncă toată averea.
Ţărâna fie-i uşoară
Cum este piatra de moară.

Cuprins

Întâmpinare: Cezar Ivănescu 4
Nota editorului: Mihail I. Vlad 5
Aproape de aproape
Groapa de cuvinte 7
Ironia soartei 7
Copac frânt 7
Trandafirul galben 8
Când te privesc 8
Oglinda spartă 8
Floare de stânga şi verde 9
Bună dimineaţa 9
Spirit nocturn 10
Suflet fără suflet 10
Lung e drumul prin străini (şi nu mai pot privi înapoi)
Gânduri fugare 12
Surzi şi muţi 12
Vindecare 13
Oglinda 13
Cumpănă 15
Ce vrem? 16
Marea armată 17
Teză la geografie 18
Eu ca o contradicţie 19
Bilet de avion clasa întâi 21
Nimeni 26
Vânătoare 26
Ospitalitate 27
Dorinţă 28
Fără ceremonii 29
Da şi nu 30
Strip-tease 31
A da 32
Curaj 32
Reciprocitate 33
Ruga 34
Mulţumire 39
Urare (unei doamne inexplicabil triste) 40

Wish 42
Singur în noaptea de Crăciun 44
Peţitorii 51
Sfârşit 60
Adio unei prietene 61
Epitaf 63

Poeme din exilul sufletului meu

Război literar 65
Inventar al nefericirii generale 66
Emigrant la infinit 67
Umbra zimbrilor 68
Ţara şi eu 69
Seva Vieţii 70
Trandafir spinos de dragoste 70
Eşti atât de singur pe pământ 71
Simfonie în lemn de nucă 71
Nu călcaţi pe versuri! 72
E toamnă în sufletul meu 72
Iarnă în deşert 72
Dincolo de ţară 73
Arizona, iulie 1990 73
La cota cea mai înaltă a disperării 73

Cântece de mahala

Ţambala(ba)giu! 84
Bagaboanţa 85
Poveste 86
Ciorovăială 86
Marghioliţa 87
Moaca dracu! 87
Mocofane 88
Orăcăiala 89
„Bleomangri cu picăţele" 90
Tovarăşe Popă, ... 91
La o bârfotecă 92
Puşlamaua 93
Nea Mărin şi Ţaţa Veta 94
Piţipoanca şi gorobetele 95
Madama 96
Poezie de 5 lei 97
Criza de criză 97
Zbanghiu' 98

Baladă pentru o romanţă 98
Mamelucule! 99
Paradoxism 101
Geambaşul de cai 102
Ţoapa 103
Romancero 104
Sâc! Sâc! 105
Fleorţotina 106
Barabulă 107
Poezie de Ilie 108
Monolog 108
Băi, Melinde! 109
Gâgă 110
Şmecherie cu chitie 111
Miti lu' Titi 111
Păguboşi buboşi 112
De-a Ţiganiada 113
Dorule, măi, Dorulache! 133
Haimanale 114
Alb/Negru 114
Ce trufandale! 115
Jigodie ordinară 116
Antichrist 116
La Şatră 117

Imnul Olteanului-American

M-a făcut mama oltean
Port blue jeans de-american,
Cu pălărie sombrero
Şi fumez ţigări Marlboro.
Mănânc praz şi beau din ţoi,
În Craiova-s cowboy.
Măi, Leano!

Cin' se ia cu mine bine
Îi aduc „whiskey" de prune.
Cin- se ia cu mine rău
Îl blestem de Dumnezeu
(În română deocheată
Şi-n engleza mea de baltă)
Că-s gangster de vin la trap
Şi ii bag un glonte-n cap.
Măi, Leano!

FLORENTIN SMARANDACHE

S.U.A., iulie 1994
Un cowboy român în Vestul Sălbatic!

DIASPORA ROMÂNEASCĂ

Colecţia „POESIS"

ISBN 973-9220-85-1

Preţ: 5.000 lei